

PUTUMAYO presents

New Orleans

Putumayo World Music PUT 232-2

Különböző régebbi és kortárs New Orleans-i zenekarok

Kermit Ruffins

Putumayo World Music PUT 233-2

Kermit Ruffins – trombita, különböző zenekarokkal

A New Orleans-i jazzstílus vesztett jelentőségéből, miután 1917-től a nagy egyéniségek északra mentek – mondja a jazztörténészek nagy része. Az igazi „New Orleans-i feeling” viszont a városban maradt, a maiak pedig gyakorlatilag a „múltszázadelő” elevenségét őrzik, hitelesen – mondja a kritikusok más része, s persze a nem kevés pénzért a jazz szülővárosába látogató turisták is. Ez utóbbiak igazát próbálja bizonyítani a két szóban forgó válogatás CD – több-kevesebb sikerrel. A New Orleans című válogatás nagyobb nevei (Doc Cheatham, Nicholas Payton, vagy az ezúttal a tőle megszokottnál azért gyengébb felvétellel reprezentált Louis Armstrong) nem okoznak csalódást, a jazz szülővárosának mai zenészei-zenekarai viszont (Deacon John és Gregg Stafford kivételével) egyszerűen gyengék. A feeling általában megvan, a tempók jók, nyugodtak, a szólók többsége viszont ötlettelen. A kiadó által futtatott, a válogatást nyitó Kermit Ruffins trombitás a jobbak közé tartozik. Ruffins önálló albuma ennek megfelelően jobb, legalábbis egységesebb hallgatnivalót kínál. Számomra zavarólag hat a zydeco, cajun, rhythm and blues, mainstream jazz hatások állandó keveredése és a hangszeres tudás itt-ott fellelhető hiányossága. Nem akarok vegytiszta stílust hallani, hiszen akkor New Orleans lényege veszne el, de amikor a stilisztikai és kreativitásbéli káoszt próbálják a „feeling”-gel eltakarni, azt kevésnek találom. Ruffins csak azt tudja, amit bármelyik, némi jó értelemben vett gátlástalansággal rendelkező mezítlábas step-táncos New Orleans-i fiúcska – azt viszont nagyon jól. Más kérdés, hogy ez egy egész CD esetében (legalábbis számomra) kevés.

Ittész Tamás

(megjelent a GRAMOFON c. lapban, 2005-ben)